YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (toinen jaosto)

15 päivänä syyskuuta 1998 *

Asiassa T-100/94,

Kapniki A. Michailidis AE,

P. Moskof AE Kapna eis Fulla,

M. Vogiatzoglou exagogikos oikos kapnon AE,

Diethnis Kapniki-Georgios Allamanis AE ja

Exelka Emporikai kai Viomichanikai Epicheiriseis AE,

Kreikan oikeuden mukaan perustetut yhtiöt, kotipaikka Thessaloniki (Kreikka), edustajanaan asianajaja Eleni Metaxaki, Ateena, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Aikaterini Thill-Kamitaki, 4 rue de l'Avenir,

kantajina,

* Oikeudenkäyntikieli: kreikka.

joita tukee

Helleenien tasavalta, asiamiehinään ulkoasiainministeriön Euroopan yhteisöjä koskevia asioita hoitavan erityisosaston oikeudellinen neuvonantaja Panagiotis Mylonopoulos ja ulkoasiainministeriön valtiosihteerin erityisneuvonantaja, lakimies Dimitra Tsangaraki sekä maatalousministeriön lakimies Meletis Tsotsanis, avustajanaan asianajaja Eleni Lyratzaki, Ateena, prosessiosoite Luxemburgissa Kreikan suurlähetystö, 117 Val Sainte-Croix,

väliintulijana,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään oikeudellisen yksikön virkamies Maria Kontou-Durande, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

vastaajana,

jossa kantaja vaatii tupakka-alalle sovellettavista maatalouden muuntokursseista 17 päivänä joulukuuta 1993 annetun komission asetuksen (EY) N:o 3477/93 (EYVL L 317, s. 30) osittaista kumoamista,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja A. Kalogeropoulos sekä tuomarit C. W. Bellamy ja J. Pirrung,

kirjaaja: H. Jung,

on antanut seuraavan

määräyksen

Asiaa koskevat oikeussäännöt

1 Raakatupakka-alan yhteisestä markkinajärjestelystä 21 päivänä huhtikuuta 1970 annetussa neuvoston asetuksessa (ETY) N:o 727/70 (EYVL L 94, s. 1; jäljempänä asetus N:o 727/70) säädettiin yhteisestä järjestelystä, joka oli voimassa vuoden 1992 satokauden loppuun ja jonka tarkoitus oli taata yhteisön tuottajille heidän satonsa menekki kohtuulliseen hintaan. Järjestelyn perustana olivat tavoite- ja interventiohinnat, jotka neuvosto vahvisti joka vuosi. Toisaalta kansallisilla interventioelimillä oli järjestelyn mukaan velvollisuus ostaa tupakkaa lehtinä vähimmäishinnalla (interventiohinta), ja toisaalta järjestelyyn kuuluivat palkkiot, joiden tarkoituksena oli kannustaa käyttäjiä ostamaan tupakka suoraan yhteisön viljelijöiltä. Palkkioiden myöntämisen tarkoituksena oli vaikuttaa siihen, että viljelijät saisivat tavoitehintoja lähempänä olevia tuotantohintoja, jotka olisivat interventiohintoja korkeampia. Palkkioiden tavoitteena oli korvata maailmanmarkkinoilla käytettyjen hintojen ja korkeampien yhteisön tavoitehintojen ero.

2 Asetuksen N:o 727/70 3 artiklan nojalla palkkiot suoritettiin lehtinä myytävän tupakan ensimmäisille ostajille sillä edellytyksellä, että ne olivat vähintään maksaneet viljelijöille interventiohinnan ja että raakatupakka oli saatettu valvontaan. Tämän säännöksen soveltamiseksi tupakanlehdistä maksettavan palkkion myöntämistä koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 25 päivänä elokuuta 1970 annetulla komission asetuksella (ETY) N:o 1726/70 (EYVL L 191, s. 1; jäljempänä asetus N:o 1726/70) oli otettu käyttöön (1 artikla) ensiasteen jalostus- ja käsittelyvaiheen valvontajärjestelmä, jolloin toimenpiteiden alkaessa ja päättyessä suoritettavat tarkastukset tulivat mahdollisiksi. Järjestelmään kuului (asetuksen 2 artiklan 1 kohta) "palkkiotodistus", joka oli tarkoitettu todisteeksi yhteisössä korjatun lehtinä myytävän tupakan saattamisesta valvontaan jäsenvaltiossa, joka todistuksen oli antanut.

3 Kun otetaan huomioon, että lopullinen oikeus palkkioon saatiin vain, jos toimitettu tupakka oli jalostettu, palkkion lopullinen määrä voitiin laskea vasta, kun tupakka siirrettiin pois paikasta, jossa se oli saatettu valvontaan. Vuoteen 1990 saakka tupakan siirtämiselle pois valvontapaikasta ei ollut aikarajaa, joten siihen saattoi kulua useita vuosia.

4 Sittemmin asetuksen (ETY) N:o 727/70 muuttamisesta 14 päivänä toukokuuta 1990 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 1329/90 (EYVL L 132, s. 25) säädettiin, että jalostusyrityksen on siirrettävä tupakka pois valvonnasta neljän vuoden kuluessa. Asetuksen N:o 727/70 3 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan iv alakohdassa, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 1329/90, säädettiin, että palkkio myönnetään ainoastaan niille ostajille, jotka ennen kuin satovuoden päättymisestä on kulunut neljä vuotta, toimittavat todisteen siitä, että tupakka on myyty käytettäväksi tupakkavalmisteisiin tai että se on viety kolmansiin maihin.

5 Jotta jalostusyritys voi maksaa viljelijälle vähimmäishinnan tupakan ostaessaan, asetuksen N:o 1726/70 7 artiklan 2 kohdassa säädettiin, että ostaja saattoi tietyin edellytyksin saada palkkion kokonaismäärän ennakkomaksuna, kun tupakka saatettiin valvontaan. Tällainen palkkion kokonaismäärän maksaminen etukäteen riippui siitä, oliko tehty "eurooppalainen viljelysopimus" eli osto- tai myyntisopimus jalostus-

yrityksen ja viljelijän välillä, sekä siitä, oliko jalostusyritys antanut 20:tä prosenttia palkkion määrästä vastaavan takuun. Vuodesta 1991 lähtien kansallisen valvontaviranomaisen oli rekisteröitävä jalostusyritysten ja viljelijöiden välillä tehdyt sopimukset. Sovellettavan säännöstön mukaan palkkio myönnettiin myös viljelijöille, jotka jättivät omat tupakanlehtensä ensiasteen jalostukseen ja käsittelyyn.

6 Asetuksen N:o 1726/70 valvontajärjestelmän mukaan palkkiomäärä oli suoritettava kansallisena valuuttana ja laskettava sinä päivänä voimassa olleen muuntokurssin mukaan, jolloin tupakka siirrettiin pois paikasta, jossa se oli saatettu valvontaan.

7 Asetuksen N:o 1726/70 6 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä ja toisessa alakohdassa, joiden laatiminen vaikutti 28.5.1975 annettuun komission asetukseen N:o 1353/75 (EYVL L 138, s. 12) ja 2.4.1985 annettuun komission asetukseen N:o 887/85 (EYVL L 96, s. 12), säädetään nimittäin seuraavaa:

"Oikeus palkkioon saadaan kun tupakka — — siirretään pois paikasta, jossa se on saatettu valvontaan.

Palkkio-oikeus — — katsotaan saavutetuksi tuona ajankohtana."

8 Asetuksen N:o 1726/70 7 artiklan 1 kohdan nojalla palkkio (ecuina) erääntyi maksettavaksi, kun oikeus siihen saatiin ja palkkio maksettiin siinä jäsenvaltiossa, joka oli antanut palkkiotodistuksen.

9 Näiden eri säännösten soveltamisesta oli seurauksena, että jos kansallinen valuutta oli devalvoitu sen jälkeen, kun palkkion ennakkomaksu oli suoritettu ja ennen kuin palkkio erääntyi maksettavaksi eli ennen kuin tupakka siirrettiin pois valvonnasta, jalostusyritys sai tupakan valvonnasta palauttamisen hetkellä lisämaksun, joka oli suuruudeltaan kansalliseksi valuutaksi ennakkomaksun suoritushetkellä sovelletun muuntokurssin mukaan muutetun palkkion määrän ja valvonnasta palauttamishetkellä sovellettavaa muuntokurssia käyttäen saadun palkkion määrän erotus.

10 Yhteisöjen tuomioistuin totesi asiassa C-244/95, Moskof, 20.11.1997 antamassaan tuomiossa (Kok. 1997, s. I-6441, 53 ja 93 kohta), että ero sen hetken välillä, jolloin jalostaja tosiasiassa sai palkkion ennakkomaksun, ja sen hetken välillä, jolloin oikeus palkkioon syntyi, aiheutti sen, että niissä jäsenvaltioissa, joissa valuutta oli heikko, jalostajat siirsivät tupakan pois valvonnasta niin myöhään kuin mahdollista pystyäkseen mahdollisimman suuressa määrin hyötymään kansallisen valuutan devalvointiin ja siis palkkion täydennysosan kasvuun liittyvästä spekulatiivisesta edusta. Tuomioistuin korosti sitä (tuomion 53 kohta), että vaikka palkkion ennakkomaksun suorittamisen ja tupakan valvonnasta pois siirtämisen enimmäisaikaväliksi säädettiin vuonna 1990 neljä vuotta, aikaväli aiheutti sen jälkeenkin kustannuksia, joiden perusteettomuutta erityisesti tilintarkastustuomioistuin korosti raakatupakka-alan yhteistä markkinajärjestelyä koskeneen erityiskertomuksensa N:o 8/93 3.4 kohdassa (EYVL 1994, C 65, s. 1).

11 Asetus N:o 727/70 korvattiin raakatupakka-alan yhteisestä markkinajärjestelystä 30 päivänä kesäkuuta 1992 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 2075/92 (EYVL L 215, s. 70; jäljempänä asetus N:o 2075/92). Tavoitehintajärjestelmästä luovuttiin ja palkkio tarkoitettiin nyt viljelijälle, vaikka se edelleenkin maksettiin ensimmäisen jalostusasteen yrityksen välityksellä.

12 Asetuksen N:o 2075/92 6 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä luetelmakohdassa säädetään, että ensimmäisen jalostusasteen yritys maksaa viljelijälle tupakan toimitushetkellä ostohinnan lisäksi palkkion suuruisen summan. Asetuksen 6 artiklan 2 kohdassa lisätään, että toimivaltainen toimielin korvaa palkkiosumman ensimmäisen

jalostusasteen yritykselle sen jälkeen, kun sille on esitetty tositteet tupakan toimittamisesta. Siten poistettiin palkkioiden maksamisessa ollut aikaväli, joka oli aikaisemmalle järjestelmälle tyypillinen.

13 Koska asetus N:o 727/70 kumottiin kuitenkin asetuksen N:o 2075/92 28 artiklan nojalla vasta satovuodesta 1993 alkaen, asetusta voitiin edelleen soveltaa satovuotta 1993 aikaisempiin tupakkasatoihin, joiden tilanne oli asetuksen 3 artiklan 1 ja 2 kohdassa kuvatun kaltainen, ja kun otetaan huomioon "markkinoimista" varten ollut neljän vuoden ajanjakso, asetuksen soveltaminen oli mahdollista vuoteen 1997 saakka, jolloin alkuperämarkkinoiden yhteinen markkinajärjestely lopullisesti lakkasi. Vuotta 1993 aikaisempien satojen osalta jalostusyrityksillä oli siten edelleen oikeus palkkion ennakkomaksuun, kun tupakka oli saatettu valvontaan, ja lopullinen palkkio voitiin maksaa vasta, kun tupakka jalostuksen jälkeen poistui valvonnasta. Aikaväliin liittyviä valuuttaseurauksia täytyi siten myös periaatteessa edelleen aiheutua.

14 Tässä yhteydessä annettiin tupakka-alalla sovellettavista maatalouden muuntokursseista 17 päivänä joulukuuta 1993 komission asetus (EY) N:o 3477/93 (EYVL L 317, s. 30; jäljempänä riidanalainen asetus tai asetus N:o 3477/93).

15 Asetuksessa otetaan käyttöön periaate, jonka mukaan uudessa yhteisessä markkinajärjestelyssä säädettyjen tukien ja palkkioiden muuntamisessa kansalliseksi valuutaksi käytetään kiinteitä päivämääriä.

16 Lisäksi, jotta markkinoiden vääristymiseltä vältyttäisiin, asetuksessa on valittu palkkio-oikeuden saavuttamisajankohdaksi 1.7.1993 vuotta 1993 aikaisempien tupakkasatojen osalta (seitsemäs perustelukappale).

17 Tässä tarkoituksessa asetuksen 5 artiklassa säädetään:

"Ennen satovuotta 1993 korjatuista sadoista saadun tupakan osalta, joka poistuu valvonnasta 1 päivästä heinäkuuta 1993 alkaen, asetuksen (ETY) N:o 727/70 3 artiklassa säädettyä palkkiota koskeva maatalouden muuntokurssi on 1 päivänä heinäkuuta 1993 voimassa oleva kurssi."

18 Asetuksen 6 artiklan ensimmäisessä luetelmakohdassa kumotaan asetuksen N:o 1726/70 6 artiklan 1 kohdan toinen alakohta.

19 Asetuksen 7 artiklan toisessa alakohdassa säädetään, että asetusta sovelletaan 1 päivästä heinäkuuta 1993 lähtien.

20 Jotta sisämarkkinat olisi voitu toteuttaa 1.1.1993, voimassa ollutta maatalouden rahapoliittista järjestelmää muutettiin antamalla riidanalainen asetus yhteisessä maatalouspolitiikassa sovellettavista muuntokursseista ja laskentayksiköstä 28 päivänä joulukuuta 1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 3813/92 (EYVL L 387, s. 1; jäljempänä asetus N:o 3813/92) nojalla.

21 Asetuksen N:o 3813/92 6 artiklan 1 kohdassa toistetaan edellisessä maatalouden rahapoliittisessa järjestelmässä vahvistettu periaate, jonka mukaan tiettyyn hintaan tai määrään sovelletaan sitä muuntokurssia, joka on voimassa muuntokurssin lähtökohdan eli määräytymisperusteen toteutuessa, eli silloin "kun toteutuu se seikka, jolla kyseiselle toimelle asetettu taloudellinen tavoite saavutetaan". Asetuksen 6 artiklan 2 kohdan mukaan komissio voi kuitenkin vahvistaa maatalouden muuntokurssille sellaisen erityisen lähtökohdan eli määräytymisperusteen, joka poikkeaa 6 artiklan 1 kohdan mukaisesta yleisestä määräytymisperusteesta.

22 Asetuksen N:o 3813/92 13 artiklan 1 kohdassa säädetään, että jos siirtymätoimet osoittautuvat tarpeellisiksi, komissio antaa ne, ja niitä sovelletaan niin kauan kuin on ehdottoman välttämätöntä uuden järjestelyn käyttöön ottamisen helpottamiseksi.

23 Maatalousalalla käytettävien muuntokurssien vahvistamista ja soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 30 päivänä huhtikuuta 1993 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 1068/93 (EYVL L 108, s. 106) 23 artiklan mukaan maatalouden muuntokurssin määräytymisperustetta koskevia säännöksiä (9—12 artikla) sovelletaan 1 päivästä heinäkuuta 1993 niiden tuotteiden ja määrien osalta, joilla ei ole markkinointivuotta. Näin on raakatupakan osalta, kuten yhteisöjen tuomioistuin totesi edellä kohdassa 10 mainitussa asiassa Moskof antamassaan tuomiossa (18 kohta).

24 Näin ollen, kuten myös yhteisöjen tuomioistuin totesi edellä mainitussa tuomiossaan (71 ja 78 kohta), riidanalaisen asetuksen 5 artikla on siirtymäsäännöksen luonteinen, ja sillä on tarkoitus välttää uusien ja vanhojen maatalouden rahapoliittisten sääntöjen yhtäaikaisesta soveltamisesta aiheutuvat epäjohdonmukaisuudet, joka syntyvät siitä, että vuotta 1993 aikaisempien satovuosien tupakka poistetaan todennäköisesti valvonnasta myöhemmin kuin satovuoden 1993 ja sitä myöhempien vuosien tupakka.

Riidanalaisen asetuksen vaikutus kantajiin

25 Kantajat väittävät, että komissio on riidanalaisella asetuksella "jäädyttänyt" maatalouden muuntokurssien määräytymisperusteen kiinteäksi päivämääräksi 1.7.1993 ja että se on hylännyt aikaisemman vaihtelevien määräytymisperusteiden järjestelmän, jonka mukaan tupakan jalostusyritykset saattoivat käyttää oikeuttaan palkkion maksuun valintansa mukaan niiden neljän vuoden aikana, jolloin tupakkaa voitiin markkinoida. Raakatupakkaa ostaessaan jalostusyritykset maksoivat kantajien mukaan viljelijöille korkean hinnan, joka jo sisälsi palkkion, jonka yritykset perivät myöhemmin, kun tupakka poistettiin valvonnasta. Uuden järjestelmän mukaan jalostusyritykset eivät enää voisi kattaa korkeaa ostohintaa, koska ne eivät enää saisi

palkkiota maatalouden sen muuntokurssin mukaan, joka on voimassa, kun tupakka poistetaan valvonnasta. Kreikan valuutan jatkuvasta arvon alenemisesta ecuun nähden johtuu, että maatalouden muuntokurssien "jäädyttäminen" aiheuttaisi siten kantajille huomattavaa vahinkoa.

Asian käsittelyn vaiheet

26 Kantajat ovat yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 11.3.1994 jättämällään kannekirjelmällä nostaneet nyt käsiteltävänä olevan kanteen.

27 Laajennetun ensimmäisen jaoston puheenjohtaja hyväksyi 6.10.1994 antamallaan määräyksellä Kreikan valtion väliintulijaksi tukemaan kantajien vaatimuksia.

28 Laajennettu ensimmäinen jaosto esitti 4.7.1995 tekemällään päätöksellä asianosaisille useita kanteen tutkittavaksi ottamista koskevia kysymyksiä, joihin se sai vastaukset asettamassaan määräajassa.

29 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin siirsi 19.9.1995 tekemällään päätöksellä esittelevän tuomarin laajennettuun toiseen jaostoon, jolle asia on niin ollen siirretty.

30 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (laajennettu toinen jaosto) lykkäsi asian T-100/94 käsittelyä 9.1.1996 antamallaan määräyksellä, kunnes yhteisöjen tuomioistuin antaisi lopullisen tuomion asiassa C-244/95, Moskof, joka koskee kreikkalaisen tuomioistuimen esittämää pyyntöä ja ennakkoratkaisua asetuksen N:o 3477/93 pätevyydestä.

31 Edellä mainitussa asiassa Moskof antamassaan tuomiossa yhteisöjen tuomioistuin totesi, että kansallisen tuomioistuimen ennakkoratkaisukysymyksissä esittämien eri perusteiden tarkastelussa ei ollut tullut esiin sellaisia seikkoja, jotka vaikuttaisivat asetuksen N:o 3477/93 5 artiklan pätevyyteen.

32 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen pyynnöstä asianosaiset ovat esittäneet 5.—16.2.1998 huomautuksensa mainitun päätöksen mahdollisista seurauksista nyt vireillä olevan riita-asian kannalta.

33 Komissio korosti sitä, että nyt käsiteltävänä oleva kanne on jätettävä tutkimatta, ja katsoi, että yhteisöjen tuomioistuin on asiassa Moskof antamassaan tuomiossa ottanut pääosin kantaa myös kaikkiin kantajien riidanalaisen asetuksen kumoamiseksi esittämiin perusteisiin. Tällä perusteella vastaaja vaati, että kanne on joka tapauksessa hylättävä perusteettomana.

34 Kreikan tasavalta katsoi myös, että yhteisöjen tuomioistuin on jo vastannut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle esitettyihin kysymyksiin. Se jättää ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen harkintaan, miten nyt vireillä olevan asian käsittelyä jatketaan.

35 Kantajat arvostelivat eri näkökulmista asiantuntijalausuntoja ja oikeudellisia ratkaisuja, jotka yhteisöjen tuomioistuin asiassa Moskof antamassaan tuomiossa teki.

36 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin siirsi asian tuomioistuimen työjärjestyksen 14 ja 51 artiklan mukaisesti 9.6.1998 tekemällään päätöksellä toisen jaoston kolmen tuomarin kokoonpanossa tapahtuvaan käsittelyyn.

Asianosaisten vaatimukset

37 Kantajat vaativat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— julistaa riidanalaisen asetuksen 5 artiklan, 6 artiklan ensimmäisen luetelmakohdan ja 7 artiklan toisen alakohdan pätemättömiksi;

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

38 Väliintulija vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— suostuu esitettyyn kumoamiskanteeseen;

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

39 Komissio vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— jättää kanteen tutkimatta tai ainakin hylkää sen perusteettomana;

— velvoittaa kantajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Kanteen tutkittavaksi ottaminen

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

40 Komissio katsoo, että kanne on jätettävä tutkimatta sillä perusteella, että EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan neljännessä alakohdassa esitetyt edellytykset eivät ole täyttyneet. Kun lukee määräykset, selviää, että riidanalaisessa asetuksessa säännellään yleisesti maatalouden muuntokurssien soveltamista tupakka-alalla ja että asetus koskee kaikkia luonnollisia henkilöitä ja oikeushenkilöitä, jotka markkinoivat tupakkaa. Vaikka oletettaisiin, että riidanalainen asetus vastaa tupakan tukkukauppiaille osoitettua päätöstä, tällainen päätös ei silti voi koskea kantajia erikseen.

41 Sikäli kuin kantajat katsovat, että asia koskee heitä erikseen, johtuen

— "eurooppalaisten viljelysopimusten" tekemisestä viljelijöiden kanssa satovuosien 1989, 1990, 1991 ja 1992 tupakasta,

— siitä, että edellä mainittua tupakkaa ei poistettu valvonnasta 1.7.1993,

— siitä, että edellä mainitut sopimukset olivat jo toimivaltaisten kansallisten viranomaisten rekisteröimiä, ja

— siitä, että palkkioiden ennakkomaksut oli jo suoritettu,

komissio korostaa, ettei se tunne näitä sopimuksia eikä sen ole tarpeenkaan niitä tuntea yhteisen markkinajärjestelyn hoitamiseksi.

42 Komissio toteaa vielä, ettei se ole koskaan pyytänyt jäsenvaltioilta tämäntyyppisiä yksilöllisiä tietoja. Viedyn ja tuodun tupakan kokonaismäärät ovat sen tiedossa laaduntarkastusten ja lajikkeiden valvonnan ansiosta, eikä sen vuoksi, että tupakkaa toimittavia viljelijöitä tai sitä vastaanottavia jalostajia valvottaisiin.

43 Kantajien taloudellinen toiminta, kuten he itse ovat vahvistaneet, kattaa alle 40 prosenttia tupakan Kreikan markkinoista. Näin ollen riidanalainen asetus koskee paljon suurempaa kreikkalaisten yritysten joukkoa, johon voi vielä lisätä kaikki tupakan italialaiset myyjät, jos pitäisi paikkansa, että riidanalainen asetus koskee vähemmän yhtiöitä, jotka markkinoivat tupakkaa niissä jäsenvaltioissa, joiden valuutta on vakaa. Vaikka Kreikka on yhteisön pääasiallinen tupakan tuottajamaa, se ei ole ainoa tuottaja, eikä yksin sillä ole inflaatiopaineita tai taipumusta valuutan voimakkaaseen heilahteluun.

44 Komissio toteaa lopuksi, että jos oletetaan, että niiden jalostajien piiri, joita riidanalainen asetus koskee, olisi ollut lopullisesti suljettu asetusta annettaessa, asetus koskisi lähes kaikkia yhteisön tupakantuottajia, jotka olivat saattaneet solmia eurooppalaisia viljelysopimuksia. Se, että toimijoiden määrä on rajoitettu, ei riitä yksilöimään niitä. Muuten voitaisiin väittää, että jokainen tämäntyyppinen toimenpide koskee abstraktilla tasolla tiettyä, jokseenkin laajaa toimijoiden piiriä. Äärimmäisyyksiin vietynä voitaisiin päätellä jopa, että lähes kaikki yhteisön maatalouspolitiikan asetukset koskevat erikseen asianomaisia maanviljelijöitä, jotka ovat aina hallintoviranomaisten tiedossa joko sen vuoksi, että heidän tietonsa ovat rekistereissä, tai sen vuoksi, että he ovat konkreettisesti käyttäneet hyväkseen maatalouspolitiikan eri menettelytapoja. Yksilöimisen mahdollisuus, jota ei ole suljettu pois kenenkään kohdalla, ei merkitse suinkaan perustamissopimuksen 173 artiklassa edellytettyä intressiä.

45 Kantajat, joita Kreikan hallitus tukee, väittävät päinvastoin yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytäntöön nojautuen (erityisesti yhdistetyt asiat 41/70, 42/70, 43/70 ja 44/70, International Fruit Company ym. v. komissio, tuomio 13.5.1971, Kok. 1971,

s. 411; asia 11/82, Piraiki-Patraiki ym. v. komissio, tuomio 17.1.1985, Kok. 1985, s. 207; yhdistetyt asiat 87/77, 130/77, 22/83, 9/84 ja 10/84, Salerno ym. v. komissio ja neuvosto, tuomio 11.7.1985, Kok. 1985, s. 2523; asia C-152/88, Sofrimport v. komissio, tuomio 26.6.1990, Kok. 1990, s. I-2477; asia C-354/87, Weddel v. komissio, tuomio 6.11.1990, Kok. 1990, s. I-3847; asia C-358/89, Extramet Industrie v. neuvosto, tuomio 16.5.1991, Kok. 1991, s. I-2501 ja asia C-309/89, Codorniu v. neuvosto, tuomio 18.5.1994, Kok. 1994, s. I-1853), että riidanalainen toimi on vain muodoltaan asetus ja että se tosiasiassa on heitä suoraan ja erikseen koskeva päätös; se koskee heitä suoraan, koska riidanalaisia säännöksiä sovelletaan jäsenvaltioihin, joilla ei ole mitään harkintavaltaa jalostusyrityksille asetuksen N:o 1726/70 7 artiklan nojalla maksettavan palkkion lopullisen määrän määrittämiseksi, ja se koskee heitä erikseen, koska nämä taannehtivat säännökset soveltuvat tarkoin määriteltyihin yrityksiin ja koska ne ovat yksittäispäätöksiä.

46 Viimeksi mainitun seikan suhteen kantajat ja väliintulija korostavat sitä, että riidanalaisen asetuksen 5 artikla koskee ainoastaan niitä jalostusyrityksiä, joiden satovuosina 1989, 1990, 1991 ja 1992 korjattua tupakkaa ei ollut poistettu valvonnasta 1.7.1993. Nämä muodostavat lopullisesti määrätyn rajoitetun piirin, jota ei voi laajentaa kyseisen asetuksen antamisen jälkeen. Ne olivat sitä paitsi komission tiedossa, kun asetus annettiin. Asetusta N:o 1726/70 sovellettaessa näillä henkilöillä nimittäin oli kantajien ja väliintulijoiden mukaan hallussaan palkkiotodistukset, jotka oli annettu, kun tupakka saatettiin valvontaan, ja joista kävivät täsmällisesti ilmi tupakan määrät, satovuosi ja jalostajien nimet. Palkkiotodistusten ja viljelijöiden kanssa solmittujen, rekisteröityjen eurooppalaisten viljelysopimusten ansiosta komissiolla oli tarkalleen tiedossa kaikkien vuotta 1993 aikaisempien satojen osalta, mikä määrä tupakkaa on saatettu valvontaan, ja henkilöt, jotka ovat sen tehneet, mikä on valvonnasta poistetun tupakan määrä sekä mikä määrä tupakkaa oli valvonnassa, kun riidanalainen asetus annettiin.

47 Kantajat ja väliintulija toteavat edellä esitetyn perusteella, että niiden henkilöiden juridiseen asemaan, joille riidanalainen asetus on osoitettu, vaikuttaa se tosiasiallinen tilanne, joka erottaa ne jokaisesta muusta ennen vuotta 1993 korjattujen tupakkasatojen jalostajasta. Tämä erityinen tilanne — nimittäin asetuksen soveltuvuus vain rajoitettuun määrään yrityksiä sekä niiden koko ja tiedot — on ollut

komission tiedossa tai ainakin sillä on ollut mahdollisuus saada se tietoonsa. Kaikkien tupakantuottajien kaikki jäsenvaltiot ovat nimittäin säännöllisesti ilmoittaneet sille kaikesta vuotta 1993 aikaisempien satovuosien tupakan saattamisesta valvontaan ja siirtämisestä pois sieltä. Komissio on sitä paitsi suorittanut kantajille ennakkomaksut kyseessä olevasta tupakasta.

48 Viitaten vastaukseen, jonka komissio antoi tilintarkastustuomioistuimen antamaan erityiskertomukseen N:o 8/93 raakatupakan yhteisestä markkinajärjestelystä (mainittu edellä 10 kohdassa), kantajat toteavat, että komissio on itse vahvistanut parantaneensa markkinatuntemustaan ja korostanut, että toimijoiden määrä tupakka-alalla on pieni (7.3 kohta). Lopuksi kantajat tuovat esiin, että Kreikka on yhteisön suurin tupakan tuottaja ja että Kreikan valuutta suhteessa ecuun on huomattavan heikko. Antaessaan riidanalaisen asetuksen komissio vaikutti siten olennaisesti kreikkalaisiin jalostusyrityksiin, jotka oli riittävästi yksilöity. Tupakan yhteisen markkinajärjestelyn tarkoitus ei ole yksinomaan tukea tuottajia, vaan se laajentaa käyttöön otetun suotuisan järjestelyn koskemaan myös kauppiaita, joilla on merkittävä osa luodussa järjestelmässä. Jalostusyritykset pystyvät nimittäin markkinoimaan yhteisössä tuotettua tupakkaa ainoastaan eurooppalaisiin viljelysopimuksiin liitettyjen palkkioiden ansiosta. Mutta sen jälkeen kun maatalouden muuntokurssit riidanalaisella asetuksella "jäädytettiin", kantajat eivät voi enää panna allekirjoitettuja viljelysopimuksia täytäntöön ilman että ne kärsivät huomattavaa haittaa, joka on suurempi kuin kaupallisen riskin käsitteen mukaan voidaan olettaa.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

49 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 113 artiklan mukaan, kun tuomioistuin tekee ratkaisun työjärjestyksen 114 artiklan 3 ja 4 kohdan tarkoittamassa tilanteessa, se voi milloin tahansa omasta aloitteestaan tutkia, onko asia jätettävä tutkimatta ehdottoman prosessinedellytyksen puuttumisen vuoksi; vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan muun muassa perustamissopimuksen 173 artiklassa määrätyt kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset ovat

tällaisia prosessinedellytyksiä (asia C-246/95, Coen, tuomio 23.1.1997, Kok. 1997, s. I-403, 21 kohta ja asia T-181/97, Meyer ym. v. yhteisöjen tuomioistuin, määräys 24.3.1998, Kok. H. 1998, s. II-481, 10 kohta ja sitä seuraavat kohdat).

50 Tässä tapauksessa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo saaneensa riittävästi tietoa tapauksen asiakirja-aineistosta voidakseen ratkaista nyt käsiteltävänä olevan kanteen tutkittavaksi ottamista koskevan kysymyksen EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan neljännen alakohdan suhteen aloittamatta suullista käsittelyä.

51 Perustamissopimuksen 173 artiklan neljännessä alakohdassa yksityiselle oikeussubjektille annetaan oikeus nostaa kanne jokaisesta päätöksestä, joka siitä huolimatta, että se on annettu asetuksena, koskee sitä suoraan ja erikseen. Tämän määräyksen tarkoituksena on erityisesti estää se, että yhteisöjen toimielimet voisivat asetuksen muodon valitsemalla estää yksittäistä oikeussubjektia turvautumasta oikeussuojakeinoihin sitä suoraan ja erikseen koskevaa päätöstä vastaan, ja siten myös todeta, että se, missä muodossa päätös on tehty, ei muuta päätöksen luonnetta (ks. asiat 789/79 ja 790/79, Calpak ja Società Emiliana Lavorazione Frutta v. komissio, tuomio 17.6.1980, Kok. 1980, s. 1949, 7 kohta ja asia T-476/93, FRSEA ja FNSEA v. neuvosto, tuomio 28.10.1993, Kok. 1993, s. II-1187, 19 kohta).

52 Asetuksen ja päätöksen erotteluperusteita on etsittävä siitä, onko kyseessä oleva toimi yleisesti sovellettava (ks. asia 307/81, Alusuisse Italia v. neuvosto ja komissio, tuomio 6.10.1982, Kok. 1982, s. 3463, 8 kohta).

53 Tässä tapauksessa on syytä arvioida kanteen kohteena olevien riidanalaisten säännösten luonnetta ja erityisesti oikeusvaikutuksia, joihin niillä pyritään tai joita niillä tosiasiassa on.

54 Nämä säännökset koskevat määrättyä tuotetta — vuotta 1993 aikaisempien satojen tupakkaa, jota ei ole poistettu valvonnasta ennen 1.7.1993 — ja säännöksissä

määritellään ecun ja eri kansallisten valuuttojen muuntokurssi, jota sovelletaan tupakalle myönnettyihin palkkioihin. Vastaavasti säännöksillä kumotaan aikaisemman järjestelmän mukaiset niistä poikkeavat säännökset. Riidanalaiset säännökset on laadittu siten, että niiden sanamuoto on yleinen ja abstrakti, niissä ei mainita nimeltä kantajia eikä niitä ole osoitettu määrätyille taloudellisille toimijoille kuten kantajana oleville yhtiöille.

55 Riidanalainen asetus on siten yleisesti sovellettava toimenpide, perustamissopimuksen 189 artiklassa tarkoitetulla tavalla. Sitä sovelletaan objektiivisesti määriteltyihin tilanteisiin, ja sillä on oikeusvaikutuksia yleisellä ja abstraktilla tavalla määriteltyihin henkilöryhmiin (ks. tältä osin asia T-107/94, Kik v. neuvosto ja komissio, tuomio 19.6.1995, Kok. 1995, s. II-1717, 35 kohta ja siinä mainittu oikeuskäytäntö) eli kaikkiin niihin tupakka-alalla aktiivisesti toimiviin taloudellisiin toimijoihin, jotka ovat yhteisön sisällä saattaneet valvontaan ennen vuotta 1993 korjattujen satovuosien tupakan, jota ei ole palautettu valvonnasta ennen 1.7.1993.

56 Tietyissä olosuhteissa kuitenkin jopa normatiivinen toimi, joka soveltuu suurimpaan osaan asianomaisista taloudellisista toimijoista, voi koskea joitakin niistä erikseen edellyttäen, että kyseinen säännös vaikuttaa niihin joidenkin niille tunnusomaisten erityispiirteiden tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella ne erottuvat kaikista muista (em. asia Codorniu v. neuvosto, tuomion 19 ja 20 kohta).

57 On siis syytä tutkia, yksilöidäänkö kantajat riidanalaisen asetuksen säännöksissä.

58 Kantajat esittävät väliintulijan tukemana, että ne kuuluvat määräpäivänä eli 1.7.1993 lopullisesti määrättyyn joukkoon yrityksiä, joiden nimet, määrä ja koko olivat komission tiedossa, ja että riidanalaiset säännökset ovat tosiasiassa vain näiden yritysten osalta tehtyjä yksittäispäätöksiä. Tältä osin on syytä todeta, että sitä, että toimi on yleisesti sovellettava ja siis normatiivinen, ei voida kyseenalaistaa yksin sillä

perusteella, että on mahdollista jokseenkin täsmällisesti määrittää niiden oikeussubjektien lukumäärä, joihin sitä tiettynä ajankohtana sovelletaan, tai jopa yksilöidä nämä oikeussubjektit, eikä tämä tarkoita myöskään sitä, että toimen on katsottava koskevan näitä oikeussubjekteja erikseen, edellyttäen, että soveltaminen perustuu selvästi kyseisessä toimessa sen tavoitteen huomioon ottaen objektiivisesti määriteltyyn oikeudelliseen tai tosiasialliseen tilanteeseen (ks. asia 6/68, Zuckerfabrik Watenstedt v. neuvosto, tuomio 11.7.1968, Kok. 1968, s. 595, 605 ja 606; Kok. Ep. I, s. 349; asia 64/69, Compagnie française commerciale et financière v. komissio, tuomio 16.4.1970, Kok. 1970, s. 221, 11 kohta; asia 101/76, Koninklijke Scholten Honig v. neuvosto ja komissio, tuomio 5.5.1977, Kok. 1977, s. 797, 23 kohta; asia C-131/92, Arnaud ym. v. neuvosto, määräys 24.5.1993, Kok. 1993, s. I-2573, 13 kohta; asia C-168/93, Gibraltar ja Gibraltar Development v. neuvosto, määräys 12.7.1993, Kok. 1993, s. I-4009, 12 kohta ja asia C-409/96 P, Sveriges Betodlares ja Henrikson v. komissio, määräys 18.12.1997, Kok. 1997, s. I-7531, 37 kohta).

59 Tässä tapauksessa ei ole näytetty toteen, että ecun ja kansallisen valuutan välisen muuntokurssin määrittäminen riidanalaisella asetuksella kohdistui erityisesti kantajana oleviin yhtiöihin. On päinvastoin ilmeistä, että ne taloudelliset toimijat, joita asetus koskee, muodostavat melko epäyhtenäisen ryhmän, joka asetuksen N:o 727/70 3 artiklan mukaan koostuu toisaalta tupakan ostajista, toisin sanoen kaupallisista yhtiöistä, ja toisaalta viljelijöistä, jotka ovat jättäneet oman tupakkansa valvontaan. Lisäksi tilintarkastustuomioistuimen erityiskertomuksesta N:o 8/93, johon kantajat viittaavat, käy ilmi, että näitä kahta toimijaryhmää esiintyy yhteisön seitsemässä jäsenvaltiossa, jotka tuottavat tupakanlehtiä, eli Belgiassa, Saksassa, Espanjassa, Ranskassa, Italiassa, Kreikassa ja Portugalissa. Siten ecun ja kansallisen valuutan välisiä muuntosuhteita on seitsemän.

60 Sitten on syytä todeta, että riidanalaiset säännökset ovat siirtymäsäännöstöä, jolla on tarkoitus helpottaa siirtymistä maatalouden vanhasta rahapoliittisesta järjestelmästä uuteen järjestelmään, joiden kummankaan normatiivisesta luonteesta ei ole epäilystä. Näin ollen, vaikka säännökset koskevat rajoitettua taloudellisten toimijoiden piiriä, ne ovat silti luonteeltaan normatiivisia. Tältä osin yhteisöjen tuomioistuin totesi edellä 58 kohdassa mainitussa asiassa Arnaud ynnä muut vastaan neuvosto antamassaan määräyksessä (4, 13, 15 ja 16 kohta), että säännöksellä, jossa on tarkoitus säätää siirtymätoimesta, on oikeusvaikutuksia yleisellä ja abstraktilla

tavalla määriteltyihin henkilöryhmiin, vaikka säännös koskisi suljettua taloudellisten toimijoiden piiriä — nimittäin kaikkia niitä, jotka olivat harjoittaneet määrättyä taloudellista toimintaa tiettynä ajanjaksona ja joiden yritykset oli merkitty yhteisön rekisteriin.

61 Kantajat esittävät, että riidanalaiset säännökset vaikuttavat erityisesti kreikkalaisiin tupakan tuottajiin. Tältä osin on syytä todeta, että ne, jotka toimivat maassa, jonka "valuutta kelluu", kuten Kreikassa tai Italiassa kyseisenä ajankohtana, voivat pitää tilannettaan haitallisena, kun taas "vahvan valuutan" maihin sijoittuneet toimijat voisivat jopa hyötyä tästä tilanteesta, jos 1.7.1993 sovellettava muuntokurssi olisi heille edullisempi kuin myöhempi, tupakan todellisena valvonnasta poistamisen hetkenä voimassa oleva kurssi. Se, että riidanalaisten säännösten konkreettiset oikeusvaikutukset voivat olla erilaisia niiden eri oikeussubjektien kannalta, joita ne koskevat, ei sellaisenaan estä sitä, että säännökset ovat normatiivisia, edellyttäen, että tämä tilanne määritetään objektiivisesti (em. asia Koninklijke Scholten Honig v. neuvosto ja komissio, tuomion 24 kohta ja em. asia Sveriges Betodlares ja Henrikson v. komissio, tuomion 37 kohta).

62 Koska nyt käsiteltävänä olevan asian riidanalaiset säännökset koskevat eri henkilöryhmiä ja valuutan muuntotilanteita, kyse ei voi olla enää joukosta yksittäispäätöksiä, kuten edellä mainituissa yhdistetyissä asioissa International Fruit Company ym. vastaan komissio (tuomion 21 kohta) ja Weddel vastaan komissio (tuomion 23 kohta), joihin kantajat ovat vedonneet. On syytä huomata, että mainituissa asioissa annetuissa tuomioissa viitataan erityisiin tilanteisiin, joissa on kyse tuontilisenssejä koskevista yksittäisistä hakemuksista, ja että kyseisissä asioissa riidanalaiset asetukset oli annettu vastauksena näihin hakemuksiin. Tässä tapauksessa komissio ei kuitenkaan saanut kantajilta mitään hakemusta, jonka perusteella riidanalainen siirtymäsäännöstö olisi annettu. Siten yllämainitut kaksi tuomiota eivät ole relevantteja nyt käsiteltävänä olevan riita-asian ratkaisemisen kannalta.

63 Sama koskee edellä mainitussa asiassa Salerno ym. vastaan komissio ja neuvosto annettua tuomiota ottaen huomioon, että tuomio on virkamiehiä koskevalta erityisalalta ja että siinä on kyse asetuksesta, joka oli annettu 56 toimenhaltijan ottamiseksi palvelukseen, kun heidän henkilöllisyytensä oli täysin määritelty asetusta annettaessa.

64 Edellä mainitussa asiassa Sofrimport vastaan komissio annetun tuomion osalta on todettava, että kyseessä ollut tuojan nostama kanne koski tuontitodistusten antamisen kieltävää asetusta, ja se otettiin tutkittavaksi pelkästään sillä perusteella, että kantajan asemaa koski toinen asetus, jossa komission edellytettiin ottavan tämän tilanteen huomioon (tuomion 11—13 kohta). Tässä tapauksessa asiaankuuluvassa yhteisön lainsäädännössä ei kuitenkaan ole erityissäännöstä, joka olisi velvoittanut komission riidanalaista asetusta antaessaan ottamaan huomioon sen seuraukset kantajien tilanteen kannalta.

65 Se, että kantajille aiheutuu mahdollisesti vahinkoa joidenkin eurooppalaisten viljelysopimusten täytäntöönpanosta, jotka koskevat riidanalaisessa asetuksessa tarkoitettuja tupakkasatoja, ei riitä yksilöimään kantajia edellä mainitussa asiassa Piraiki-Patraiki ym. vastaan komissio annetussa tuomiossa tarkoitetulla tavalla. Päinvastoin kuin edellä mainitussa tuomiossa tutkitun päätöksen osalta, jossa oli kyse siitä, sallitaanko ottaa käyttöön kaupan suojatoimi, joka esti panemasta kantajan ennen suojatoimen hyväksymistä tekemät tuontisopimukset täytäntöön, riidanalainen asetus ei estä kyseessä olevien viljelysopimusten täytäntöönpanoa, vaikka se voi haitata kantajien taloudellista tilannetta.

66 Kantajat vetoavat vielä edellä mainitussa asiassa Codorniu vastaan neuvosto annettuun tuomioon. Kyseisessä asiassa yhteisöjen tuomioistuin tosin totesi, että normatiivinen säännös voi koskea erikseen taloudellisia toimijoita, jos se loukkaa näiden erityisoikeuksia (ks. asia C-10/95 P, Asocarne v. neuvosto, määräys 23.11.1995, Kok. 1995, s. I-4149, 43 kohta ja asia T-482/93, Weber v. komissio, tuomio 10.7.1996, Kok. 1996, s. II-609, 67 kohta). Tässä tapauksessa kantajat eivät kuitenkaan olleet saaneet ennen riidanalaisen asetuksen antamista oikeutta soveltaa määrättyä muun-

tokurssia. Muuntokurssi riippui nimittäin yksinomaan drakman valuuttakehityksestä ja siten markkinoista sekä mahdollisista Kreikan toimivaltaisten viranomaisten toimenpiteistä alalla.

67 Näin ollen se, että kantajilla on hallussaan palkkiotodistukset, että he ovat allekirjoittaneet rekisteröityjä eurooppalaisia viljelysopimuksia ja että komissio on jo suorittanut palkkioiden ennakkomaksuja, ei yksilöi kantajia riittävästi. Nämä kolme seikkaa eivät merkitse konkreettisten rahallisten oikeuksien saamista, vaan kuuluvat normaaliin kaupalliseen toimintaan jokaisessa yrityksessä, joka markkinoi tupakkaa yhteisen markkinajärjestelyn puitteissa.

68 Lopuksi kantajat eivät voi edukseen viitata edellä mainitussa asiassa Extramet Industrie vastaan neuvosto annettuun tuomioon. Tässä asiassa nostettu kanne nimittäin kohdistuu asetukseen, jossa säädetään polkumyyntitullien ottamisesta käyttöön, ja se on otettu tutkittavaksi sillä perusteella, että kantaja oli näyttänyt toteen useita erityistilanteen tunnusmerkkejä, jotka johtuivat hänen erityisestä kilpailu- ja taloudellisesta asemastaan (tuomion 17 kohta). Tässä tapauksessa vastaavia erityisiä tunnusmerkkejä ei kuitenkaan ole.

69 Lisäksi, kuten yhteisöjen tuomioistuin totesi edellä mainitussa asiassa Moskof antamassaan tuomiossa (68—70 kohta), asetuksen N:o 3477/93 5 artikla, jolla poistettiin tupakan jalostajilla ollut mahdollisuus valita maatalouden muuntokurssin määräytymisperusteen toteutumisajankohta, ei loukannut luottamuksensuojan periaatetta, varsinkin kun jalostajat eivät voi vedota etuuden säilyttämisessä saavutettuun oikeuteen, joka on seurausta yhteisen markkinajärjestelyn toteuttamisesta ja joka niillä oli ollut määrättynä ajankohtana. Siten kantajat eivät voi vedota perusteltuun luottamukseen eivätkä saavutettuihin oikeuksiin, joiden loukkaaminen riidanalaisella asetuksella yksilöisi ne EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan neljännen alakohdan merkityksessä.

70 Edellä esitetystä seuraa, että asetuksen N:o 3477/93 5 artikla, 6 artiklan ensimmäinen luetelmakohta ja 7 artiklan toinen alakohta eivät koske kantajia erikseen.

71 Kanne jätetään siten tutkimatta ilman, että on tarpeen ratkaista, koskevatko sanotut säännökset suoraan kantajia.

72 Lopuksi todetaan, että vaikka nyt käsiteltävänä oleva asia jätetään tällä päätöksellä tutkimatta, kantajilla oli mahdollisuus asettaa asetuksen N:o 3477/93 5 artiklan lainmukaisuus kyseenalaiseksi. Kuten edellä mainitussa asiassa Moskof annetusta tuomiosta kävi ilmi, yksi kantajista kiisti toimivaltaisessa kansallisessa tuomioistuimessa kansallisen interventioelimen päätöksen, joka oli tehty sanotun säännöksen perusteella, ja kansallinen tuomioistuin esitti yhteisöjen tuomioistuimelle EY:n perustamissopimuksen 177 artiklan nojalla ennakkoratkaisupyynnön, jossa se 11:stä eri näkökulmasta asetti kyseenalaiseksi asetuksen N:o 3477/93 pätevyyden (ks. edellä 30—35 kohta).

Oikeudenkäyntikulut

73 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantajat ovat hävinneet asian ja koska komissio on sitä vaatinut, ne on velvoitettava yhteisvastuullisesti korvaamaan komission oikeudenkäyntikulut.

74 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 4 kohdan mukaan väliintulijana ollut Kreikan tasavalta vastaa sille aiheutuneista oikeudenkäyntikuluista.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN
TUOMIOISTUIN (toinen jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

1) Kanne jätetään tutkimatta.

2) Kantajat velvoitetaan korvaamaan yhteisvastuullisesti komission oikeudenkäyntikulut. Väliintulija vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Annettiin Luxemburgissa 15 päivänä syyskuuta 1998.

H. Jung

kirjaaja

A. Kalogeropoulos

toisen jaoston puheenjohtaja